Parafia w Bierwcach:
historia, ludzie, wydarzenia

Wystawa jest formą upamiętnienia osób związanych z naszym kościołem (posługi duszpasterskiej proboszczów, księży, wikarych) oraz próbą ukazania ich wkładu w powstanie, kontynuację i rozwój parafii Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Bierwcach. Jest także przypomnieniem aktywności, zaangażowania, a przede wszystkim determinacji miejscowej ludności w proces powstawania parafii i budowy kościoła w trudnym, niesprzyjającym okresie formowania się tzw. władzy ludowej i w czasie przełomu lat 80.

Bierwce 2018

ORGANIZATORZY

Parafia Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Bierwcach

Stowarzyszenie Rozwoju Wsi Bierwce i Okolic

WSPÓŁPRACA

Radomska Biblioteka Cyfrowa

PSP im. Henryka Sienkiewicza w Bierwcach

PRZY WSPARCIU

Stowarzyszenie Lokalna Grupa Działania Razem dla Radomki

FIO Fundusz Inicjatyw Obywatelskich

Wystawa przygotowana w ramach projektu „Skuteczni Menadżerowie Społeczni" dofinansowanego ze środków otrzymanych w ramach Funduszu Inicjatyw Obywatelskich 2018

Organizatorzy dziękują wszystkim, którzy podzielili się swoimi wspomnieniami, zdjęciami, pamiątkami i dokumentami, uświetniając tym naszą wystawę.

Parafia w Bierwcach:
historia, ludzie, wydarzenia

Ksiądz Janusz Chamera
Proboszcz Parafii Niepokalanego Serca Maryi Panny
w Bierwcach
oraz
Stowarzyszenie Rozwoju Wsi Bierwce i Okolic

zapraszają na otwarcie wystawy
Parafia w Bierwcach: historia, ludzie, wydarzenia
poprzedzoną uroczystą Mszą Świętą
14 października 2018 r. o godz. 12.00
w miejscowym kościele

ORGANIZATORZY

Parafia Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Bierwcach

Stowarzyszenie Rozwoju Wsi Bierwce i Okolic

WSPÓŁPRACA

Radomska Biblioteka Cyfrowa

PSP im. Henryka Sienkiewicza w Bierwcach

PRZY WSPARCIU

stowarzyszenie LOKALNA GRUPA DZIAŁANIA Razem dla Radomki

FIO Fundusz Inicjatyw Obywatelskich Narodowy Instytut Wolności

Wystawa przygotowana w ramach projektu „Skuteczni Menadżerowie Społeczni" dofinansowanego ze środków otrzymanych w ramach Funduszu Inicjatyw Obywatelskich 2018

POCZĄTEK

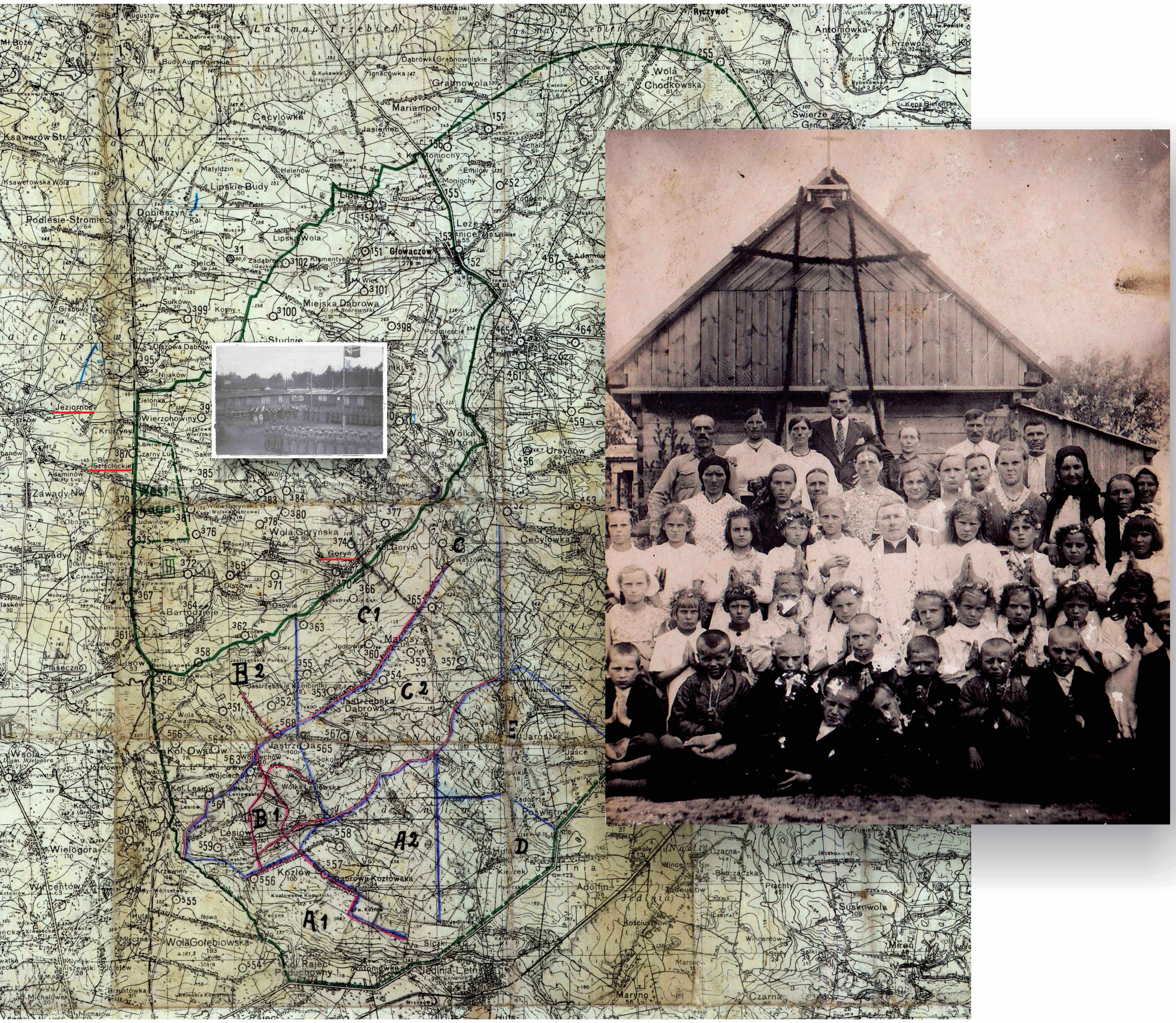
Ryczywół
Antoniówka
Przewoz
Wola Chodkowska
Chodków
Swierże
Mariampol
Grabnowola
Cecylówka
Jasieniec
Moniochy
Lipa
Lipskie Budy
Lipska Wola
Dobieszyn
Podlesie-Stromiec
Głowaczów
Leżenice
Miejska Dąbrowa
Brzoza
Ursynów
Wólka Brzoska
Jeziorno
Wierzchowiny
Kruszyny
Zawady
Wola Goryńska
Goryń
Olszowa
Bartodzieje
Płaseczno
Jastrzębska Dąbrowa
Jastrzębia
Wólka Lesiowska
Lesiów
Wielogóra
Wincentów
Kozłów
Dąbrowa Kozłowska
Wola Gołębiowska
Jedlnia
Jedlnia-Letn
Adolfin
Maryno
Suskowola
Czarna
Mircn
Trusien
Ptachty
Wincentów
Marcinów
Kościuszków
Tadeusów
Siczki
Antoniówka
Kol. Rajec Poduchowny
Wólka Gołębiowska
Krzewien
Huta
Nowa
Stara
Mleczna
Michałówek
Michałów
Brzustówka
Rajec
Wola
Józefówek
Krucica
Owadów
Kol. Owadów
Wojciechów
Kol. Lesiów
Sokolenec
Jastrzębia
Jastrzębska Kolonia
Jastrzębskie Poręby
Makosy
Jodłowiec
Osowie
Żałowice
Lisów
Borki Lisowskie
Bierwiec Wola
Bierwce Szlachckie
Adaminów
Czarny Ług
Zielonka
Nijaków
Olszowa Dąbrowa
Studnie
Podmieście
Sułków
Kosny
Grabowy Las
Ignacówka
Dąbrówki Grabnowolskie
Studzianki
Las maj. Trzebień
Augustów
Mt. Boże
Ksawerów Str.
Ksawerowska Wola
Matyldzin
Helenów
Henryków
Emilów
Bronisławów
Rogoźek
Michałów
Kępa Bielańska
Świerżowska
Wilczkowska
Rybakówka
Michałówka
Ewinów
Chojnik
Ksawerów Nowy
Ndl. Stachów
Dąbrowa-Stachów
Budy Augustowskie
G. Kukawka
Ndl. Jedlnia
Czarna
Wincentów
Płachty
Trusien
Czarna-Bełczączka
Suskowola
Mircn
Marcinów
Kościuszków
Tadeusów
Adolfin
Siczki
Antoniówka
Jedlnia-Letn
Wrzosów
Kiełczek
Pleczki
Żadobrze
Roświetne
Jarosłki
Jaśce
Sokoły
Wincentów Nw.
Czarna
Cecylówka
Kol. Goryń
Lewaszówka
Wola Goryńska
Ludwinów
Zawady Nw.
Zawady
Obozek
Wola Gorynska
Wólczyna
Exody
Wola Gołębiowska
Kol. Rajec Poduchowny
Rajeckie Komorniki
Kozłowskie Komorniki
Kozłowska Kolonia
Facynki
Fw. Kozłów
Nd. Jedlnia
Jedlnia
Jedlnia
Jedlnia
Jedlnia
Jedlnia
Nad
Nad
Nad

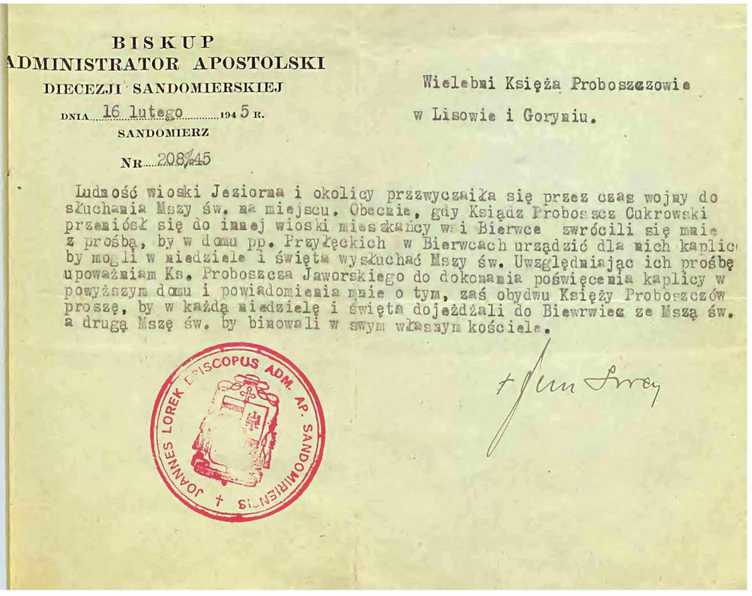

BISKUP
ADMINISTRATOR APOSTOLSKI
DIECEZJI SANDOMIERSKIEJ

DNIA 16 lutego 1945 R.
SANDOMIERZ
NR 208/45

Wielebni Księża Proboszczowie
w Lisowie i Goryniu.

Ludność wioski Jeziorna i okolicy przzwyczaiła się przez czas wojny do słuchania Mszy św. na miejscu. Obecnie, gdy Ksiądz Proboszcz Cukrowski przeniósł się do innej wioski mieszkańcy wsi Bierwce zwrócili się mnie z prośbą, by w domu pp. Przyłęckich w Bierwcach urządzić dla nich kaplic by mogli w niedziele i święta wysłuchać Mszy św. Uwzględniając ich prośbę upoważniam Ks. Proboszcza Jaworskiego do dokonania poświęcenia kaplicy w powyższym domu i powiadomienia mnie o tym, zaś obydwu Księży Proboszczów proszę, by w każdą niedzielę i święta dojeżdżali do Biewrwiec ze Mszą św. a drugą Mszę św. by binowali w swym własnym kościele.

+ Jan Lorek

JOANNES LOREK EPISCOPUS ADM. AP. SANDOMIRIENSIS

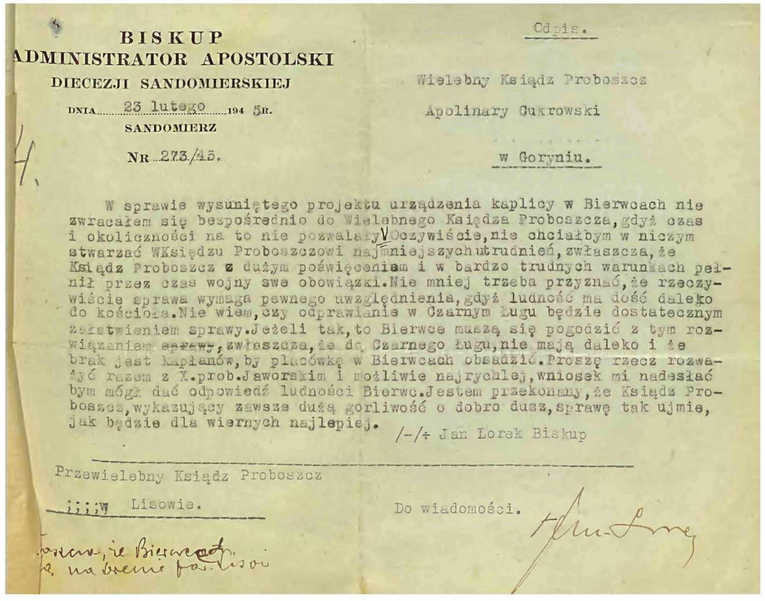

BISKUP
ADMINISTRATOR APOSTOLSKI
DIECEZJI SANDOMIERSKIEJ

Odpis.

DNIA 23 lutego 1945 R.
SANDOMIERZ
NR 273/45.

Wielebny Ksiądz Proboszcz
Apolinary Cukrowski
w Goryniu.

W sprawie wysuniętego projektu urządzenia kaplicy w Bierwcach nie zwracałem się bezpośrednio do Wielebnego Księdza Proboszcza, gdyż czas i okoliczności na to nie pozwalały. Oczywiście, nie chciałbym w niczym stwarzać WKsiędzu Proboszczowi najmniejszych utrudnień, zwłaszcza, że Ksiądz Proboszcz z dużym poświęceniem i w bardzo trudnych warunkach pełnił przez czas wojny swe obowiązki. Nie mniej trzeba przyznać, że rzeczywiście sprawa wymaga pewnego uwzględnienia, gdyż ludność ma dość daleko do kościoła. Nie wiem, czy odprawianie w Czarnym Ługu będzie dostatecznym załatwieniem sprawy. Jeżeli tak, to Bierwce muszą się pogodzić z tym rozwiązaniem sprawy, zwłaszcza, że do Czarnego Ługu, nie mają daleko i że brak jest kapłanów, by placówkę w Bierwcach obsadzić. Proszę rzecz rozważyć razem z X. prob. Jaworskim i możliwie najrychlej, wniosek mi nadesłać bym mógł dać odpowiedź ludności Bierwc. Jestem przekonany, że Ksiądz Proboszcz, wykazujący zawsze dużą gorliwość o dobro dusz, sprawę tak ujmie, jak będzie dla wiernych najlepiej.

/-/+ Jan Lorek Biskup

Przewielebny Ksiądz Proboszcz
w Lisowie.

Do wiadomości.

+ Jan Lorek

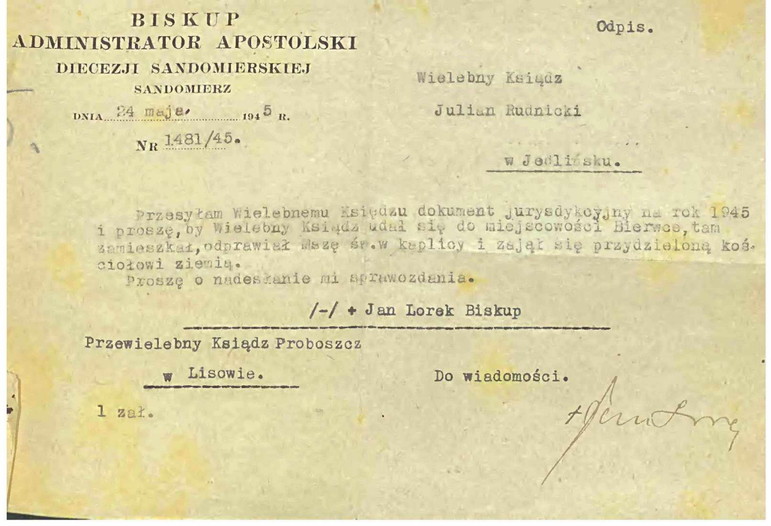

BISKUP
ADMINISTRATOR APOSTOLSKI
DIECEZJI SANDOMIERSKIEJ
SANDOMIERZ

Odpis.

DNIA 24 maja 1945 R.
NR 1481/45.

Wielebny Ksiądz
Julian Rudnicki
w Jedlińsku.

Przesyłam Wielebnemu Księdzu dokument jurysdykcyjny na rok 1945 i proszę, by Wielebny Ksiądz udał się do miejscowości Bierwce, tam zamieszkał, odprawiał Mszę św. w kaplicy i zajął się przydzieloną kościołowi ziemią.
Proszę o nadesłanie mi sprawozdania.

/-/ + Jan Lorek Biskup

Przewielebny Ksiądz Proboszcz
w Lisowie.

Do wiadomości.

1 zał.

+ Jan Lorek

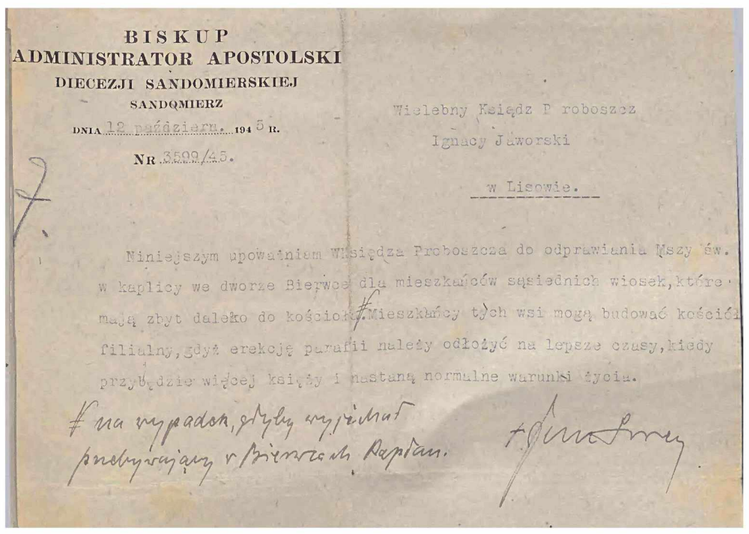

BISKUP
ADMINISTRATOR APOSTOLSKI
DIECEZJI SANDOMIERSKIEJ
SANDOMIERZ

DNIA 12 października 1945 R.
NR 3500/45.

Wielebny Ksiądz Proboszcz
Ignacy Jaworski
w Lisowie.

Niniejszym upoważniam WKsiędza Proboszcza do odprawiania Mszy św. w kaplicy we dworze Bierwce dla mieszkańców sąsiednich wiosek, które mają zbyt daleko do kościoła. Mieszkańcy tych wsi mogą budować kościół filialny, gdyż erekcję parafii należy odłożyć na lepsze czasy, kiedy przybędzie więcej księży i nastaną normalne warunki życia.

+ na wypadek, gdyby wyjechał przebywający w Bierwcach Kapłan.

+ Jan Lorek

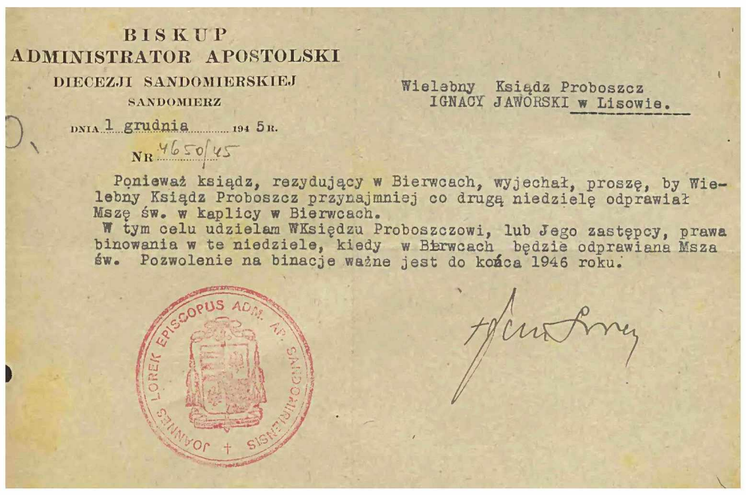

BISKUP
ADMINISTRATOR APOSTOLSKI
DIECEZJI SANDOMIERSKIEJ
SANDOMIERZ

DNIA 1 grudnia 1945 R.
NR 4650/45

Wielebny Ksiądz Proboszcz
IGNACY JAWORSKI w Lisowie.

Ponieważ ksiądz, rezydujący w Bierwcach, wyjechał, proszę, by Wielebny Ksiądz Proboszcz przynajmniej co drugą niedzielę odprawiał Mszę św. w kaplicy w Bierwcach.
W tym celu udzielam WKsiędzu Proboszczowi, lub Jego zastępcy, prawa binowania w te niedziele, kiedy w Bierwcach będzie odprawiana Msza św. Pozwolenie na binacje ważne jest do końca 1946 roku.

JOANNES LOREK EPISCOPUS ADM. AP. SANDOMIRIENSIS

+ Jan Lorek

Życie religijne w Bierwcach mogło nadal się rozwijać.
Ksiądz Rudnicki ochrzcił dziesięcioro dzieci. Posługę duszpasterską sprawował do 5 XI 1945 r. W tym dniu opuścił Bierwce i udał się na inną placówkę.

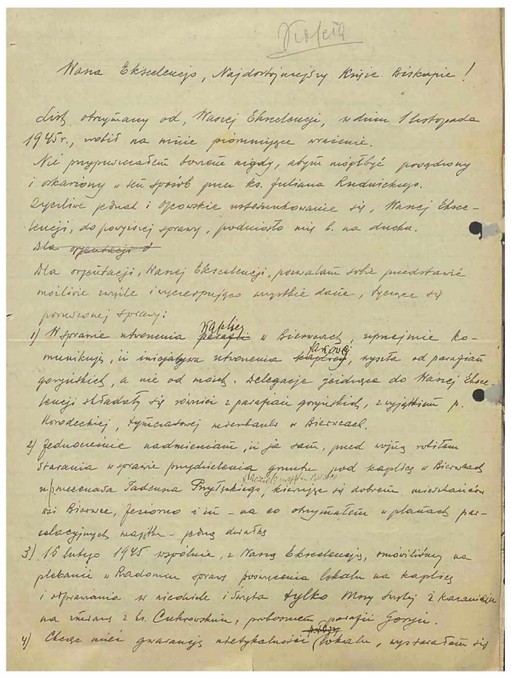

Sandomierz 31.X.45

+ Wielebny Księże Proboszczu!

Wczoraj dopiero widzieliśmy się w Radomiu i omawiali sprawę Bierwce a dzisiaj już jest delegacja stamtąd. Starałem się wytłumaczyć im, że na razie muszą się zadowolić obsługą z parafii Lisów skąd ks. Proboszcz będzie dojeżdżał tu dopóki nie będę miał więcej Księży. Poleciłem im materiał na kościół nadal gromadzić i zapewniłem ich, że jak będą warunki spełnione: grunt zagwarantowany, kościół i plebania, utworzy się parafię. – Więc proszę bardzo by Ksiądz Proboszcz w tym duchu ich również informował. Boli ich bardzo, i słusznie, podkpiwanie sobie z ich poczynań.

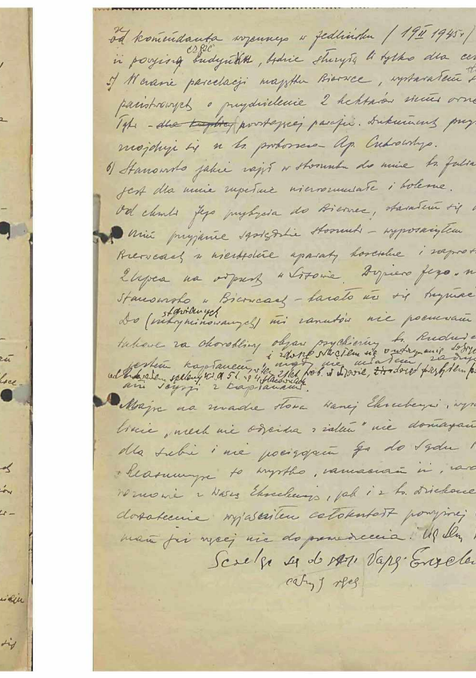

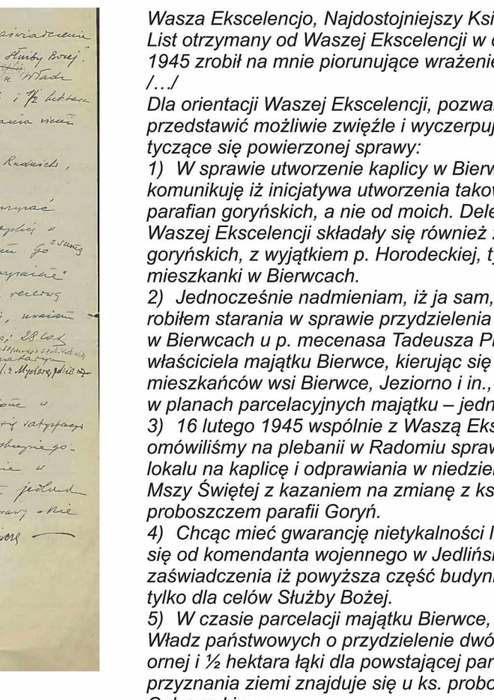

Sandomierz 31 X 1945

+ Wielebny Księże Proboszczu!
Wczoraj dopiero widzieliśmy się w Radomiu i omawiali sprawę Bierwiec, a dzisiaj już jest delegacja stamtąd. Starałem się wytłumaczyć im, że na razie muszą się zadowolić obsługą z parafii Lisów skąd ks. Proboszcz będzie dojeżdżał tu dopóki nie będę miał więcej Księży. Poleciłem im materiał na kościół nadal gromadzić i zapewniłem ich, że jak będą warunki spełnione: grunt zagwarantowany, kościół i plebania, utworzy się parafię. Więc proszę bardzo by Ksiądz Proboszcz w tym duchu ich również informował. Boli ich bardzo, i słusznie, podkpiwanie sobie z ich poczynań.
To nie byłby sposób przyciągania ich do Boga ale rzucenie w objęcia niewiary, herezji lub obojętności. Bogu dzięki, że pragną kapłana i koscioła. /…/
Liczę na roztropność i gorliwość duszpasterską Księdza Proboszcza i mile pozdrawiam.

/+ Jan Lorek/

Wasza Ekscelencjo, Najdostojniejszy Księże Biskupie
List otrzymany od Waszej Ekscelencji w dniu 1 listopada 1945 zrobił na mnie piorunujące wrażenie.
/…/
Dla orientacji Waszej Ekscelencji, pozwalam sobie przedstawić możliwie zwięźle i wyczerpująco wszystkie dane, tyczące się powierzonej sprawy:
1) W sprawie utworzenie kaplicy w Bierwcach, uprzejmie komunikuję iż inicjatywa utworzenia takowej, wyszła od parafian goryńskich, a nie od moich. Delegacje jeżdżące do Waszej Ekscelencji składały się również z parafian goryńskich, z wyjątkiem p. Horodeckiej, tymczasowej mieszkanki w Bierwcach.
2) Jednocześnie nadmieniam, iż ja sam, przed wojną robiłem starania w sprawie przydzielenia gruntu pod kaplicę w Bierwcach u p. mecenasa Tadeusza Przyłęckiego właściciela majątku Bierwce, kierując się dobrem mieszkańców wsi Bierwce, Jeziorno i in., na co otrzymałem w planach parcelacyjnych majątku – jedną działkę.
3) 16 lutego 1945 wspólnie z Waszą Ekscelencją omówiliśmy na plebanii w Radomiu sprawę poświęcenia lokalu na kaplicę i odprawiania w niedziele i Święta tylko Mszy Świętej z kazaniem na zmianę z ks. Cukrowskim, proboszczem parafii Goryń.
4) Chcąc mieć gwarancję nietykalności lokalu, wystarałem się od komendanta wojennego w Jedlińsku (19 II 1945) zaświadczenia iż powyższa część budynku, będzie służyła li tylko dla celów Służby Bożej.
5) W czasie parcelacji majątku Bierwce, wystarałem się u Władz państwowych o przydzielenie dwóch hektarów ziemi ornej i ½ hektara łąki dla powstającej parafii. Dokument przyznania ziemi znajduje się u ks. proboszcza Ap. Cukrowskiego.
/…/

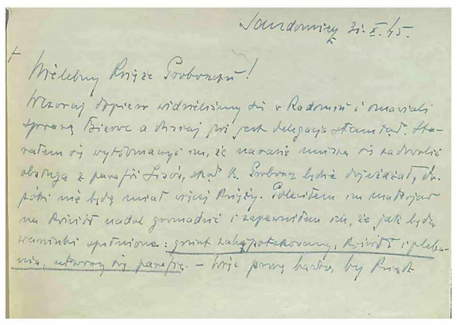

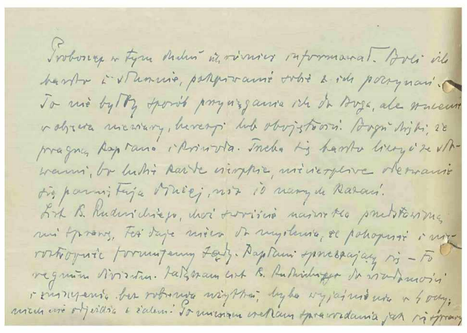

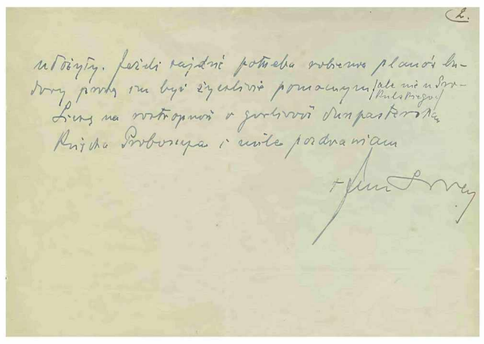

Ks. Julian Rudnicki

Ur. 1.03.1880 r. w Gródku Podolskim. Szkołę podstawową i gimnazjum ukończył w Kamieńcu Podolskim, po czym wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Żytomierzu. W 1903 r. przyjął święcenia kapłańskie.
Pracował krótko jako wikariusz w Radziwiłłowie, po czym został administratorem parafii Zamiechów. Tu rozwinął ożywioną działalność społeczną i narodową. W czasie I wojny światowej zorganizował chór, wykonujący polskie pieśni religijne i patriotyczne, otworzył polską szkołę, organizował uroczyste nabożeństwa w rocznice narodowych wydarzeń takich jak Konstytucja 3 Maja czy Konfederacja Barska. Był powiernikiem i doradcą okolicznej szlachty. Pracę duszpasterską łączył z hodowlą koni rasy angloarabskiej.
Kiedy w 1918 r. na Wołyniu zaczęły grasować bandy bolszewickie, dokonujące pogromów dworów, ks. Rudnicki zorganizował silny ośrodek samoobrony. Zainicjowaną przez niego obroną Zamiechowa kierował Rosjanin książę Łochański. Po dwóch latach heroicznych zmagań nadeszły wojska polskie, które jednak wkrótce zostały cofnięte za rzekę Zbrucz, będącą w okresie międzywojennym wschodnią granicą II Rzeczypospolitej. Wówczas doszło do kolejnego napadu na plebanię, podczas którego wymordowano część obrońców. W tej sytuacji zbiegł razem z ukraińskim stangretem do Polski.
W II Rzeczypospolitej ks. Rudnicki podjął studia psychologiczne na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. W 1923 r. został inkardowany do diecezji lwowskiej. Potem posługiwał jako ekspozytor w parafii Sorocko, a następnie jako administrator w Baworowie, Horożance, Podchajczyku i Sokołówce. Zaangażował się wówczas w organizację pomocy dla Polaków zbiegłych z ziem włączonych na mocy traktatu ryskiego do ZSRR. Pomoc ta polegała na wypłacaniu stypendiów na studia dla młodzieży oraz znajdowaniu pracy we dworach. Sam, w swojej plebani, gościł do 50 osób na raz. Jednym z jego podopiecznych był rosyjski malarz Gierbojow.
W 1935 r., Zofia Dzielińska, kolatorka kościoła w Kukizowie, uzyskała dla niego dożywotnią nominację na stanowisko proboszcza.
Kiedy 17.09.1939 r. bolszewickie hordy zalały wschodnie ziemie II Rzeczypospolitej, ks. Rudnicki nie opuścił swoich parafian. Podczas pierwszej wizyty na plebanii, oficer NKWD po ustaleniu jego miejsca urodzenia, wydał rozkaz aresztowania go jako zbiega z ZSRR. Wykorzystując doskonałą znajomość języka rosyjskiego, zdołał go skłonić do zmiany decyzji, po czym uciekł do okupowanego przez Niemców Przemyśla. Schronienie znalazł w klasztorze Dominikanów w Jarosławiu. Tu został aresztowany przez gestapo i wydany w ręce NKWD. Trafił z powrotem do Kukizowa, gdzie pomimo szykan, kontynuował pracę duszpasterską. Ciągle był nękany przez NKWD. Podczas kolejnego przesłuchania prowadzący oficer powiedział: Pluję na waszą wiarę.
W odpowiedzi usłyszał po rosyjsku: Nie pluj do studni, bo może będziesz musiał się z niej wody napić. Zdziwiony enkawudzista spytał: Skąd ty znasz przysłowie mojej matki? i kazał mu wyjść.
Wiosną 1941 r. ks. Rudnicki został wpisany na listę osób przeznaczonych do deportacji. Miał być aresztowany 24.06.1941 r. Dwa dni wcześniej na ZSRR napadły wojska Hitlera, niwecząc zamiary NKWD. Podczas niemieckiej okupacji wydawał metryki chrztu Żydom, dezerterom i Cyganom. Dostarczał żywność Żydom więzionym w obozie w Jaryczowie. Wspierał miejscowe struktury AK. Kierował kolportażem prasy podziemnej.
W lipcu 1943 r. na jego plebanię napadli ukraińscy nacjonaliści. Uratował go stangret, który zaczął bić na alarm w gong pożarniczy na rynku, czym spowodował przyjazd straży pożarnej oraz zbiegowisko okolicznej ludności, co zmusiło napastników do ucieczki. Przez wiele tygodni pozostawał w zagrożonej przez Ukraińców parafii. Dopiero na wyraźne polecenie abpa Bolesława Twardowskiego, udał się do Lwowa, gdzie zamieszkał u sióstr sercanek. Wiosną 1944 r. wyjechał do klasztoru bernardynów w Opatowie koło Sandomierza.
Po zajęciu ziemi kieleckiej przez wojska sowieckie, ks. Rudnicki objął parafię w Bierwcach koło Radomia. Niebawem zaczął być wzywany na UB, gdzie żądano od niego wyjaśnień dlaczego wyjechał ze Lwowa w 1944 r. W tej sytuacji, bojąc się aresztowania, wyjechał do Korfantowa na Opolszczyźnie, gdzie osiedliło się wielu jego parafian z Kukizowa.
W pobliskich Łambinowicach działał wówczas obóz, w którym przetrzymywano Niemców oraz żołnierzy AK i NSZ. Zorganizował akcję wykupywania więźniów. Wykupił m.in. niemieckiego kościelnego z Korfantowa i jego siostrę. Wkrótce zaczęto go wzywać na UB i żądać wyjaśnień licznych faktów z jego bujnego życia, poczynając od jego ucieczki z bolszewickiej Rosji w 1920 r. jednocześnie w jego plebanii wielokrotnie przeprowadzono rekwizycje.
Ks. Julian Rudnicki zm. 16.03.1951 r. w Korfantowie. Ponieważ jego grób na miejscowym cmentarzu był wielokrotnie profanowany, księża Salwatorianie przenieśli trumnę z jego szczątkami do Krakowa i złożyli w swoim grobowcu zakonnym.

https://christking.info/pl/?wydaleni #rudnicki

My chcemy Boga...

Wizyta duchownego raz na dwa tygodnie nie wystarczała mieszkańcom Bierwiec i okolic. Po inne posługi musieli zwracać się do księży z odległych parafii. Powstał Komitet Budowy Kościoła. Przedstawiciele okolicznych wiosek 7 stycznia 1946 r. ustalili, że nowy kościół zostanie zbudowany na ziemi przydzielonej w czasie reformy rolnej, „na ziemi dworskiej we wsi Bierwce, naprzeciwko sadzawki, w sąsiedztwie czworaków majątku Bierwce", a mieszkańcy potwierdzili, że są gotowi ponieść wszelkie koszty związane z utworzeniem parafii, o czym powiadomiono księdza biskupa.

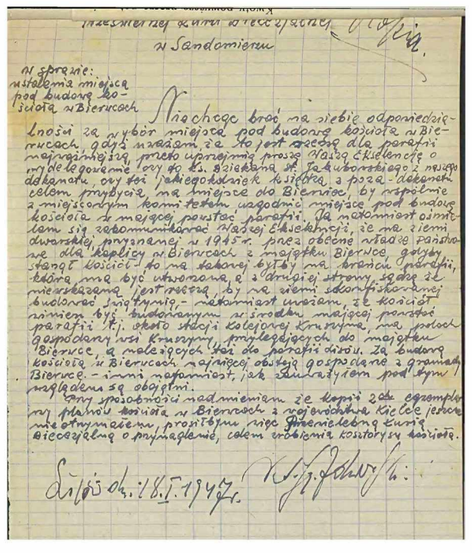

Do Przewielebnej Kurii Diecezjalnej w Sandomierzu

W sprawie:
ustalenia miejsca pod budowę kościoła w Bierwcach

Nie chcąc brać na siebie odpowiedzialności za wybór miejsca pod budowę kościoła w Bierwcach, gdyż uważam, że to jest rzeczą dla parafii najważniejszą, przeto uprzejmie proszę Waszą Ekscelencję o wydelegowanie czy to ks. Dziekana St. Jakubowskiego z naszego dekanatu, czy też jakiegokolwiek księdza z poza dekanatu celem przybycia na miejsce do Bierwiec, by wspólnie z miejscowym komitetem uzgodnić miejsce pod budowę kościoła w mającej powstać parafii. Ja natomiast ośmielam się zakomunikować Waszej Ekscelencji, że na ziemi dworskiej, przyznanej w 1945 r. przez obecne władze państwowe dla kaplicy w Bierwcach z majątku Bierwce, gdyby stanął kościół, to na takowej byłby na krańcu parafii, która ma być utworzona, a z drugiej strony, sądzę że niewskazaną jest rzeczą, by na ziemi skonfiskowanej budować świątynię – natomiast uważam, że kościół winien być budowanym w środku mającej powstać parafii t.j. około stacji kolejowej Kruszyna, na polach gospodarzy wsi Kruszyny, przylegających do majątku Bierwce, a należących też do parafii Lisów. Za budową kościoła w Bierwcach najwięcej obstają gospodarze z gromady Bierwce – inni natomiast, jak zauważyłem, pod tym względem są obojętni.
Przy sposobności nadmieniam że kopii 2-ch egzemplarzy planów kościoła w Bierwcach z województwa Kielce jeszcze nie otrzymałem, prosiłbym więc Przewielebną Kurię o przynaglenie, celem zrobienia kosztorysu kościoła.

Ks. Jaworski
Lisów dn. 18.I. 1947 r.

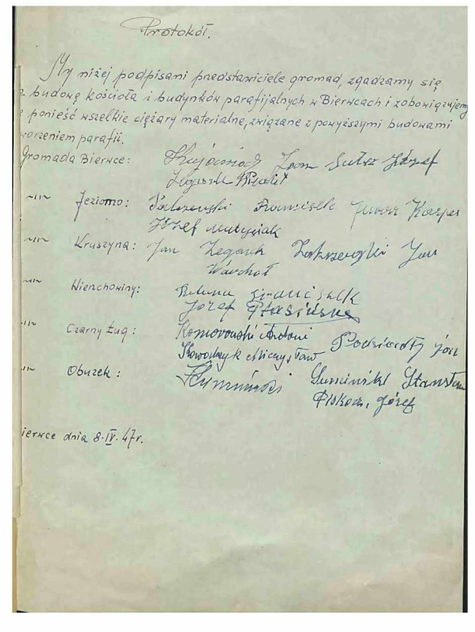

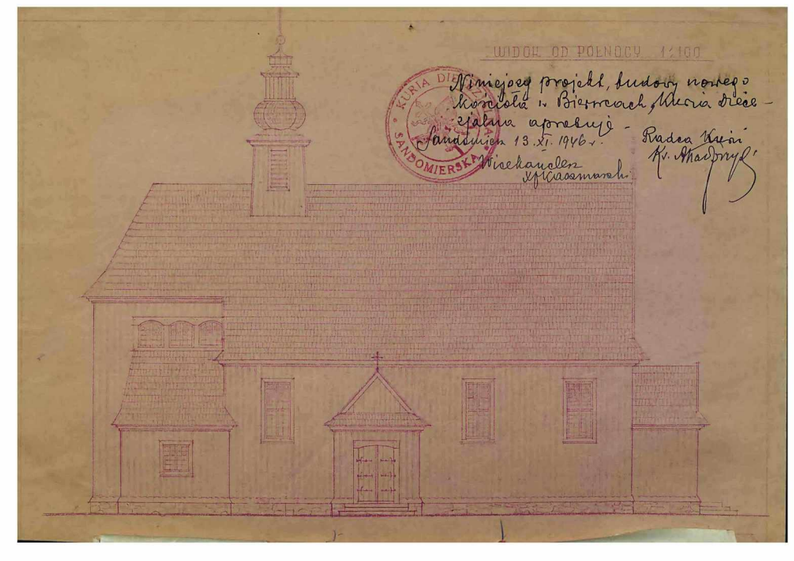

Mieszkańcy Bierwiec zamówili u pana inżyniera Jamroza projekt świątyni, który zatwierdziła Diecezjalna Komisja Budowlana ale Ministerstwo Odbudowy za pośrednictwem Wojewódzkiego Urzędu w Kielcach odmówiło zatwierdzenia planów budowy drewnianego kościoła. Ludności okolicznych wiosek jednak to nie zraziło i nadal gromadzą materiały...

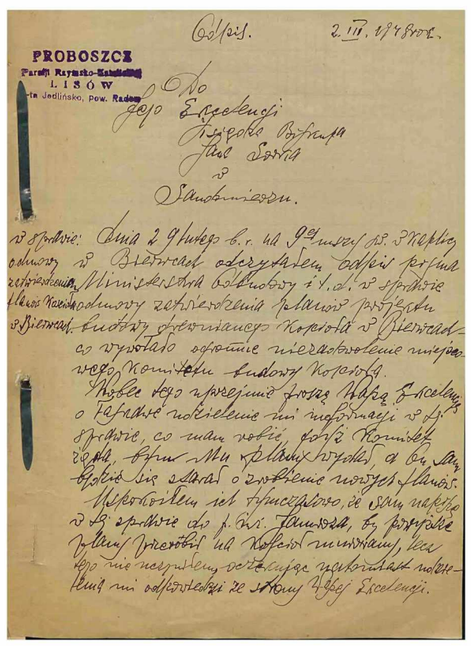

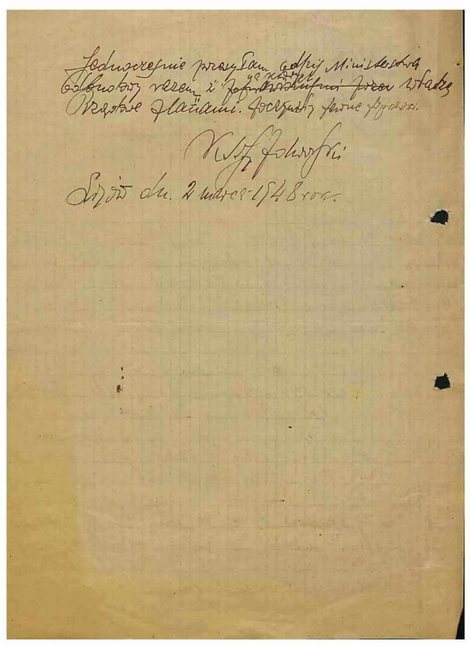

[Odpis]
2 III 1948 rok.

Do
Jego Ekscelencji
Księdza Biskupa
Jana Lorka
w Samdomierzu

W sprawie odmowy zatwierdzenia planów kościoła w Bierwcach

Dnia 29 lutego br. Na 9-tej mszy św. w Kaplicy w Bierwcach odczytałem odpis pisma Ministerstwa Odbudowy itd.. w sprawie odmowy zatwierdzenia planów projektu budowy drewnianego kościoła w Bierwcach co wywołało ogromne niezadowolenie miejscowego komitetu budowy kościoła. Wobec tego uprzejmie proszę Waszą Ekscelencję o udzielenie mi informacji w tej sprawie, co mam robić gdyż Komitet żąda bym Mu plany wydał, a On sam będzie się starał o zrobienie nowych planów. Uspokoiłem ich tymczasowo, że sam napiszę w tej sprawie do p. inż. Jamroza, by powyższe plany przerobił na kościół murowany lecz tego nie uczyniłem oczekując natomiast udzielenia mi odpowiedzi ze strony Waszej Ekscelencji. Jednocześnie przesyłam odpis Ministerstwa Odbudowy razem z poczynionymi przez władze Rządowe poprawkami.

Ks. Ignacy Jaworski
Lisów dn. 2 marca 1948

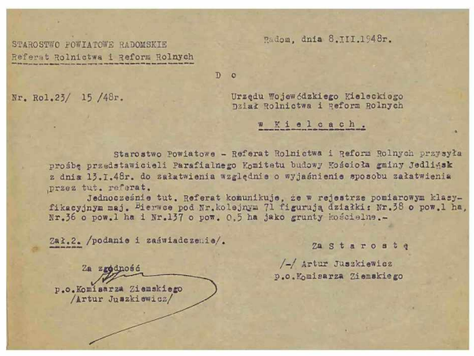

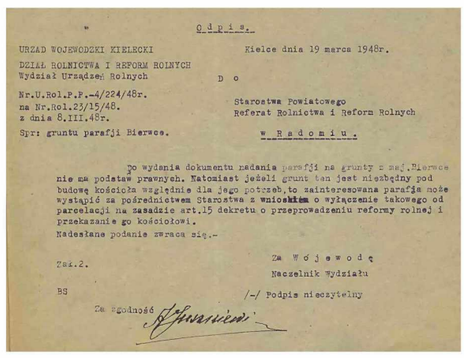

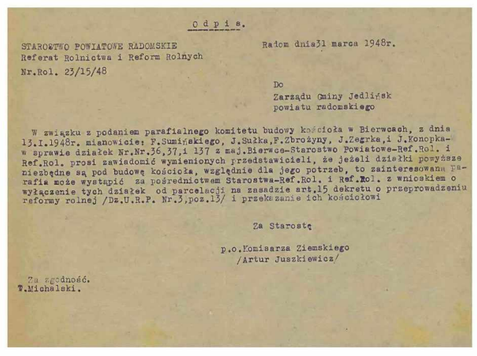

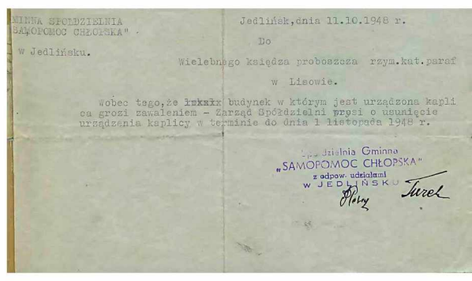

Wobec zagrożenia utraty kaplicy w byłym dworze Przyłęckich i braku reakcji władz w sprawie wyrażenie zgody na budowę kościoła w 1950 r. z zakupionego we Wsoli poniemieckiego baraku i ze zbudowanego wcześniej drewnianego budynku zestawiono kościół, który został poświecony 25 XII 1952 r.
Ks. Franciszek Jurek nowy proboszcz parafii Lisów co drugą niedzielę odprawiał w nim Mszę świętą.
7 VIII 1955 ksiądz biskup Jan Lorek oddelegował do kościoła w Bierwcach ks. Bronisława Kaczmarskiego, który w każdą niedzielę sprawował Mszę świętą o godz. 8.00 i 11.30.

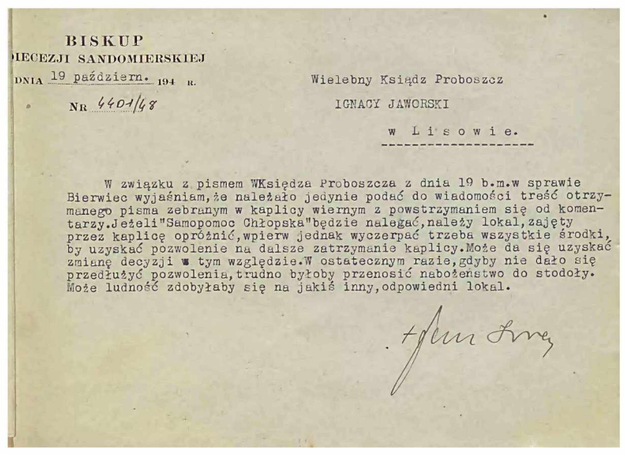

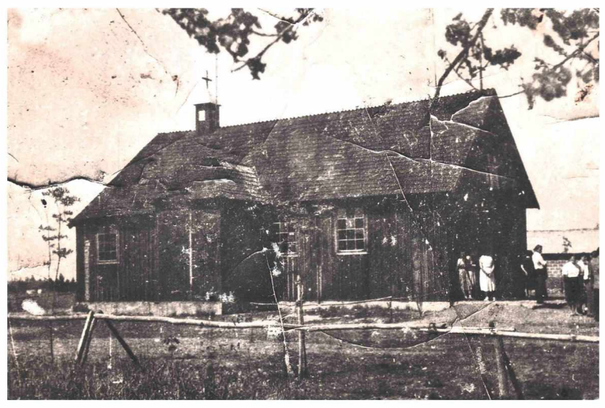

PARAFIA

18 marca 1957 r. ksiądz biskup Jan Lorek wydał dekret erekcyjny powołujący do istnienia parafię Bierwce, który wszedł w życie z dniem ogłoszenia tj. 31 marca 1957 r. Pierwszym proboszczem został mianowany posługujący już od dwóch lat w Bierwcach ksiądz Bronisław Kaczmarski.

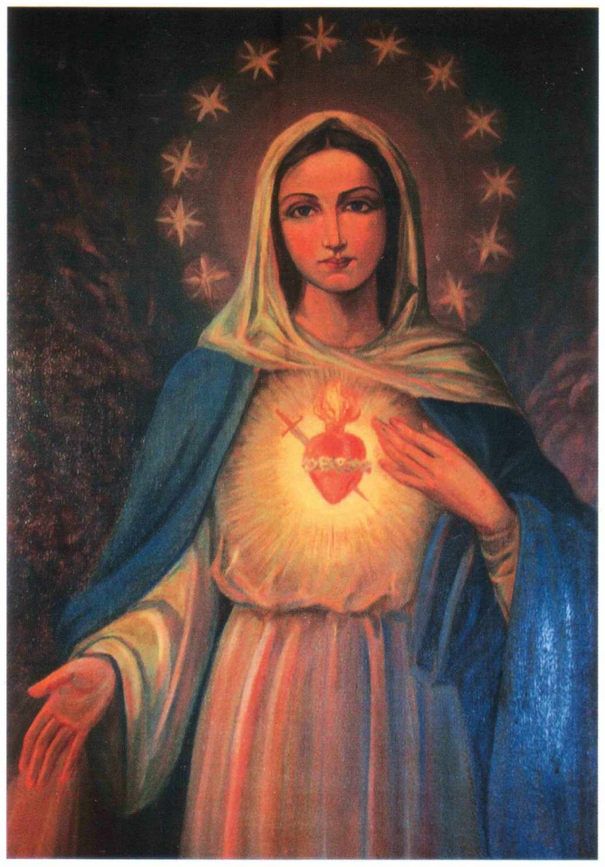

Niepokalane Serce Maryi w Bierwcach

Ks. Proboszcz Bronisław Kaczmarski (1957-1975)

Ur. 19 X 1916 r. w Mierzanowicach w parafii Wojciechowice, jako syn Stanisława i Marianny z Ziółkowskich. Wychowywał się w Rosochach, parafia Ptkanów. Do szkoły średniej uczęszczał w Opatowie i Sandomierzu. Po maturze w 1936 r. został przyjęty do Seminarium Duchownego w Sandomierzu. Święcenia kapłańskie przyjął z rąk bp. Jana Lorka 10 maja 1941 r. Jako wikariusz pracował w Przysusze, Stromcu i w Radomiu przy kościele św. Teresy. W 1956 r. władza diecezjalna skierowała księdza Kaczmarskiego do zorganizowania nowej placówki duszpasterskiej w Bierwcach. Dzięki energicznym zabiegom duszpasterza kilka miesięcy później ks. biskup mógł erygować parafię. Ksiądz Kaczmarski gustownie urządził drewnianą skromną kaplicę. W krótkim czasie została wybudowana plebania. Następne lata, oprócz normalnej pracy duszpasterskiej były wypełnione staraniami o pozwolenie na budowę kościoła i troską o gromadzenie materiałów. W 1975 r. ks. Bronisław Kaczmarski został przeniesiony na probostwo do parafii Wysoka. Podobnie jak w Bierwcach, tak i tutaj otoczenie świątyni i plebanii zostało na nowo zagospodarowane, a kościół otynkowany. Różne utrapienia i postępująca choroba skłoniły księdza do ustąpienia i przejścia na emeryturę. Ostatnie cztery lata ksiądz Kaczmarski spędził jako gość na plebanii w Radoszycach. Atakująca od wielu lat cukrzyca wyczerpała jego organizm. Ksiądz Kaczmarski zmarł 6 VIII 1984 r., ciało zmarłego spoczęło w grobie rodzinnym obok rodziców i rodzeństwa w Ptkanowie.

Ksiądz Kaczmarski swoją prostotę i głęboką religijność wyniósł z domu. Brat ojca, Jan Kaczmarski był rektorem Seminarium Duchownego w Sandomierzu, a także kanclerzem Kurii Diecezji Sandomierskiej. Przez całe życie ksiądz Kaczmarski odznaczał się sumiennością. Pracę jego cechowała solidność tak w duszpasterstwie jak w budownictwie. Wytrwale i z pełnym poświęceniem dążył do wyznaczonych celów, co można było podziwiać zwłaszcza przy organizowaniu placówki w Bierwcach. Był człowiekiem towarzyskim i prostolinijnym w postępowaniu. Wszystkie sprawy lubił załatwiać otwarcie i szczerze. Cieszył się ogólnym szacunkiem i uznaniem.

Ks. A. Mąkosa, *Śp. Ks. Bronisław Kaczmarski*, Kronika Diecezji Sandomiersko-Radomskiej, nr 9/10, 1986

Ks. proboszcz Józef Suligowski (1975-1980)

Ur. 17 IV 1920 r. w Dobrucie. Święcenia kapłańskie otrzymał 16 XII 1945 r. Jako wikariusz pracował w parafiach w Skarżysku-Kamiennej, Opatowie, Radomiu (parafia Najświętszego Serca Jezusowego), Policznie, Żarnowie, Szydłowcu, Janowcu, Sieciechowie, Opactwie, Końskich (parafia św. Mikołaja). Jako proboszcz w Słupi Nadbrzeżnej, Aleksandrowie, Bierwcach, Chotczy, Bukównie. W bierwieckiej kronice parafialnej napisał: „O tej placówce myślałem już 1955 roku, gdy ks. Kaczmarski wahał się, czy ją przyjąć. Pociągał mnie typ religijności tutejszej ludności". Praca wśród wiernych przyniosła księdzu zadowolenie oraz satysfakcję, jednak pojawiły się kłopoty zdrowotne i ksiądz Suligowski poprosił o przeniesienie. Wierni pamiętają go jako gorliwego kapłana, dobrego kaznodzieję, który troszczył się bardziej o sprawy duchowe niż materialne. Ksiądz Suligowski zmarł 31 X 1997 r. i został pochowany w grobowcu rodzinnym na cmentarzu parafialnym w Orońsku.

Ks. wikary Stanisław Gołyźniak (1965-1967)

Ur. 27 II 1929 r. w Krużlowej Wyżnej (diecezja tarnowska). Święcenia kapłańskie otrzymał 30 V 1954 r.. Pracował jako wikariusz w pięciu parafiach: w Fałkowie, Jastrzębiu, Staszowie, Ćmielowie i w Bierwcach. W 1967 r. otrzymał nominację na proboszcza parafii Brzustów. Po siedmiu latach został rektorem kaplicy publicznej Sióstr Szarych w Kobylanach i kapelanem tamtejszego domu zakonnego. Powierzone mu obowiązki pełnił aż do śmierci. Zmarł 10 III 1988 r. i został pochowany na cmentarzu w Strzyżowicach. Mszy św. przewodniczył ks. bp Marian Zimałek. W pogrzebie wzięło udział około 40 kapłanów. Ks. Gołyźniak pozostał w pamięci wiernych jako prawdziwie Chrystusowy kapłan i dobry człowiek. Niósł przez życie prawdę: „być kapłanem to być zawsze z Chrystusem, a skoro Chrystus to i Jego krzyż".

Ks. S. Wilk, *Śp. Ks. Stanisław Gołyźniak*, *Kronika Diecezji Sandomiersko-Radomskiej*, nr 1-2, 1990 r.

Kapłanem, który wspomagał ks. proboszcza Bronisława Kaczmarskiego w czasie jego choroby w 1961 r. był ówczesny student prawa kanonicznego na KUL ks. Stanisław Suwała

ks. Stanisław Drąg

ks. Henryk Ćwiek

W latach 1968-1971 swoją pomocą służyli ks. Henryk Ćwiek i ks. Stanisław Drąg studenci KUL, którzy wokół siebie skupiali młodzież. W tym czasie w okresie Wielkiego Postu pomagali wystawić sztukę „Genowefa" i Misterium Męki Pańskiej. O młodych kapłanach i ich inicjatywach napisał w kronice parafialnej ks. Kaczmarski: „kapłani zdolni i pełni inicjatyw".

KOŚCIÓŁ

Obok dynamicznie rozwijającego się życia parafialnego, problemem wymagającym niemal natychmiastowych działań stał się stan techniczny bierwieckiej kaplicy. Już w 1972 r. „na podstawie wytycznych Wydziału ds. Wyznań P.W.R.N. w Kielcach” sporządzono ekspertyzę, która jednoznacznie oceniła możliwość użytkowania świątyni na okres 5-10 lat i bezcelowość działań naprawczych.

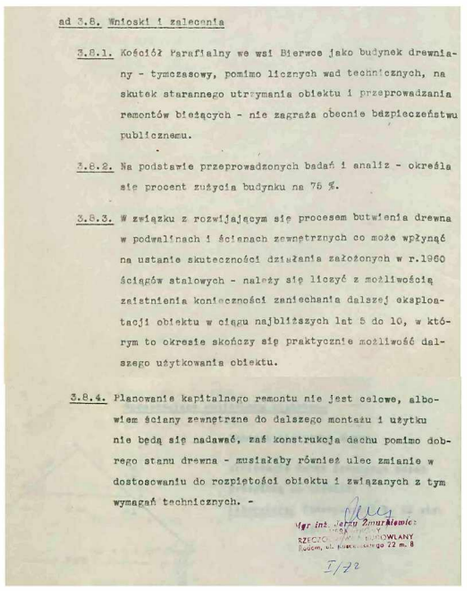

ad 3.8. Wnioski i zalecenia

3.8.1. Kościół Parafialny we wsi Bierwce jako budynek drewniany - tymczasowy, pomimo licznych wad technicznych, na skutek starannego utrzymania obiektu i przeprowadzania remontów bieżących - nie zagraża obecnie bezpieczeństwu publicznemu.

3.8.2. Na podstawie przeprowadzonych badań i analiz - określa się procent zużycia budynku na 75 %.

3.8.3. W związku z rozwijającym się procesem butwienia drewna w podwalinach i ścianach zewnętrznych co może wpłynąć na ustanie skuteczności działania założonych w r.1960 ściągów stalowych - należy się liczyć z możliwością zaistnienia konieczności zaniechania dalszej eksploatacji obiektu w ciągu najbliższych lat 5 do 10, w którym to okresie skończy się praktycznie możliwość dalszego użytkowania obiektu.

3.8.4. Planowanie kapitalnego remontu nie jest celowe, albowiem ściany zewnętrzne do dalszego montażu i użytku nie będą się nadawać, zaś konstrukcja dachu pomimo dobrego stanu drewna - musiałaby również ulec zmianie w dostosowaniu do rozpiętości obiektu i związanych z tym wymagań technicznych. -

Mgr inż. Jerzy Żmurkiewicz
RZECZOZNAWCA BUDOWLANY
Radom, ul. Kościuszkowska 72 m. 8

I/72

Powtórzyła się więc niemal dokładnie sytuacja sprzed ćwierć wieku: wtedy także próbowano usunąć wiernych z kaplicy u Przyłęckich, nie dając pozwolenia na budowę nowej świątyni. Projekt nowego kościoła, który sporządziła pani architekt Zofia Łuczyńska, został wprawdzie zatwierdzony przez Kurię Diecezjalną w Sandomierzu, ale z uwagi na jego oryginalność i nowoczesność okazał się zbyt trudny i kosztowny w realizacji, przy założeniu, że głównymi budowniczymi będą wierni skupieni wokół parafii.

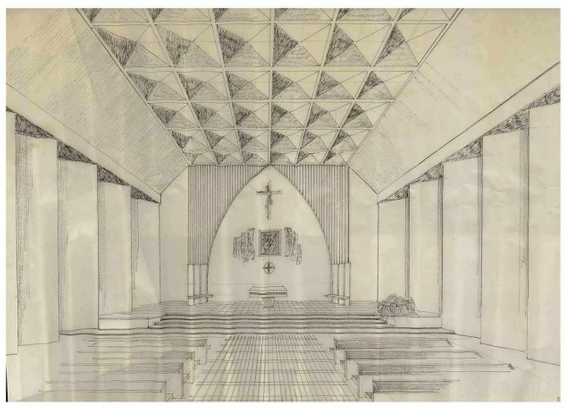

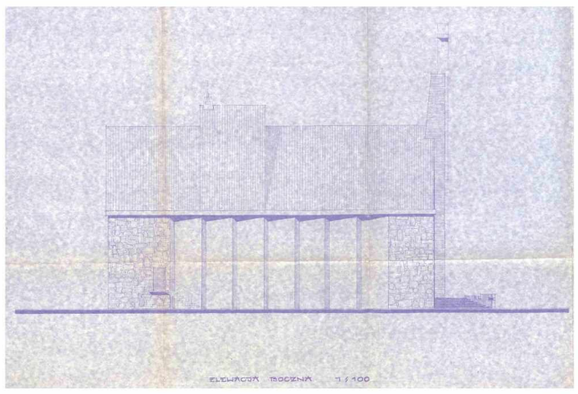

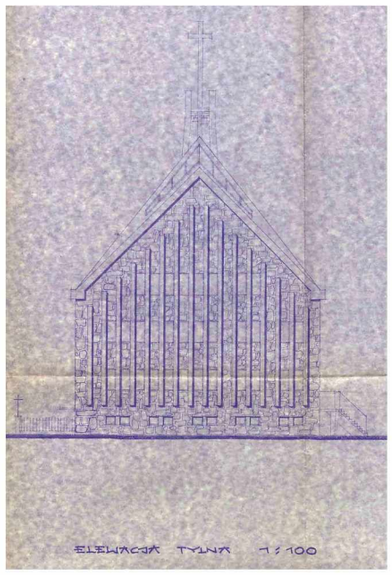

Na początku lat 80. nowa sytuacja wymagała bardziej energicznych działań. Z jednej strony ówczesna władza ustępowała pod presją społecznych protestów. Z drugiej uwarunkowania ekonomiczne i kryzys gospodarczy sprawiły, że zdobycie jakichkolwiek materiałów budowlanych graniczyło z cudem. …i taki cud naprawdę się wydarzył.

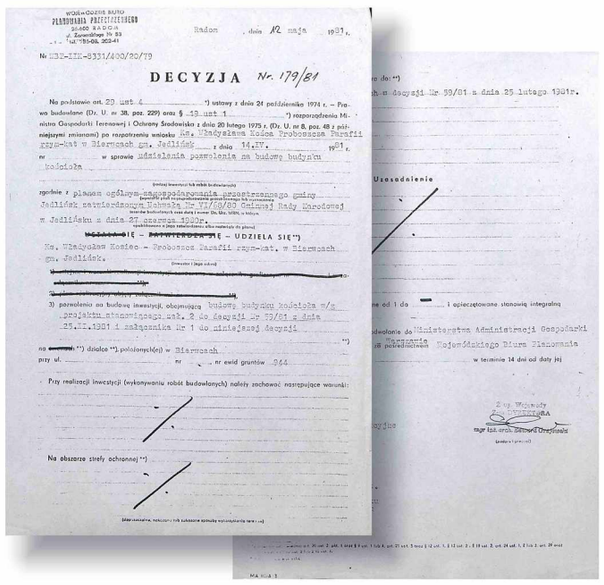

WOJEWÓDZKIE BIURO PLANOWANIA PRZESTRZENNEGO
26-600 RADOM
ul. Żeromskiego lm 53
tel. (048) 363-41

Radom, dnia 12 maja 1981 r.

Nr BBZ-III-8331/400/20/79

DECYZJA Nr. 179/81

Na podstawie art. 29 ust. 4 *) ustawy z dnia 24 października 1974 r. – Prawo budowlane (Dz. U. nr 38, poz. 229) oraz § 13 ust. 1 *) rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975 r. (Dz. U. nr 8, poz. 48 z późniejszymi zmianami) po rozpatrzeniu wniosku Ks. Władysława Kosiec Proboszcza Parafii rzym-kat. w Bierwcach gm. Jedlińsk z dnia 11.III. 1981 r. nr w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę budynku kościoła

zgodnie z planem ogólnym zagospodarowania przestrzennego gminy Jedlińsk zatwierdzonym Uchwałą Nr VI/60/80 Gminnej Rady Narodowej w Jedlińsku z dnia 27 czerwca 1980r.

NIE – ~~PRZYTAKUJE SIĘ~~ – UDZIELA SIĘ *)

Ks. Władysław Kosiec – Proboszcz Parafii rzym-kat. w Bierwcach gm. Jedlińsk.

3) pozwolenia na budowę inwestycji, obejmującą budowę budynku kościoła w/g projektu stanowiącego zał. 2 do decyzji Nr 79/81 z dnia 27.I.1981 i załącznika Nr 1 do niniejszej decyzji

na *) działce *) położonej(ej) w Bierwcach

przy ul. ..... nr ..... nr ewid. gruntów 944

Przy realizacji inwestycji (wykonywaniu robót budowlanych) należy zachować następujące warunki:

Na obszarze strefy ochronnej *)

Uzasadnienie

Na podstawie decyzji Nr 59/81 z dnia 25 lutego 1981r.

Z up. Wojewody
Zbigniew Kaczmarek
mgr inż. arch. Zbigniew Orzechowski

Decyzja ostateczna i prawomocna od dnia 12 maja 1981 r.

Decyzja ostateczna i prawomocna od dnia 12 maja 1981 r. Decyzja ostateczna i prawomocna od dnia 12 maja 1981 r. Decyzja ostateczna i prawomocna od dnia 12 maja 1981 r. Decyzja ostateczna i prawomocna od dnia 12 maja 1981 r. Decyzja ostateczna i prawomocna od dnia 12 maja 1981 r.

W roku 1980 nowym proboszczem parafii Bierwce został ks. Władysław Kosiec, który często powtarzał, że tak naprawdę kościół w Bierwcach mógł powstać dzięki Bogu, wstawiennictwu Błotnickiej Matki Boskiej Pocieszenia, Ojca Św. Jana Pawła II i sługi bożego ks. biskupa Piotra Gołębiowskiego.

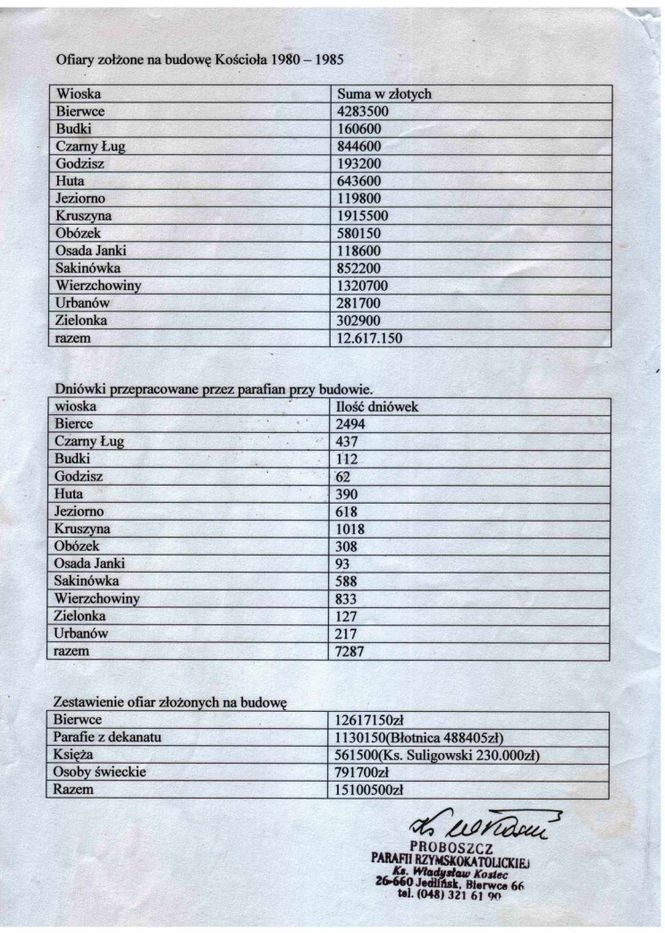

Ofiary zołżone na budowę Kościoła 1980 – 1985

Wioska	Suma w złotych
Bierwce	4283500
Budki	160600
Czarny Ług	844600
Godzisz	193200
Huta	643600
Jeziorno	119800
Kruszyna	1915500
Obózek	580150
Osada Janki	118600
Sakinówka	852200
Wierzchowiny	1320700
Urbanów	281700
Zielonka	302900
razem	12.617.150

Dniówki przepracowane przez parafian przy budowie.

wioska	Ilość dniówek
Bierce	2494
Czarny Ług	437
Budki	112
Godzisz	62
Huta	390
Jeziorno	618
Kruszyna	1018
Obózek	308
Osada Janki	93
Sakinówka	588
Wierzchowiny	833
Zielonka	127
Urbanów	217
razem	7287

Zestawienie ofiar złożonych na budowę

Bierwce	12617150zł
Parafie z dekanatu	1130150(Błotnica 488405zł)
Księża	561500(Ks. Suligowski 230.000zł)
Osoby świeckie	791700zł
Razem	15100500zł

PROBOSZCZ
PARAFII RZYMSKOKATOLICKIEJ
Ks. Władysław Kosiec
26-660 Jedlińsk, Bierwce 66
tel. (048) 321 61 90

Wiosną 1981 r. ruszyły prace budowlane. Rozpoczęto kopanie i zalewanie fundamentów. Parafianie pracowali bardzo rzetelnie i ofiarnie, bo już 30 sierpnia tego roku ks. bp Stanisław Sygnet poświęcił fundamenty nowej świątyni.

Podczas uroczystości poświęcenia fundamentów świątyni, której przewodniczył ks. bp Stanisław Sygnet

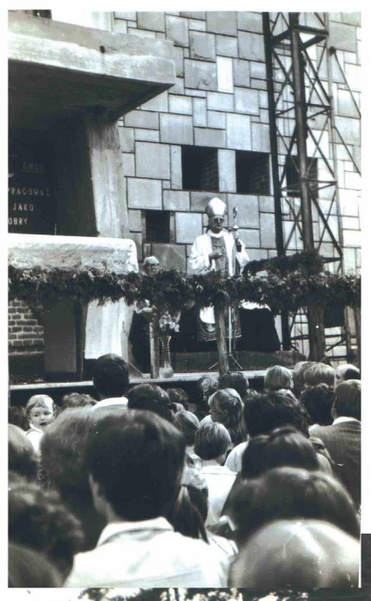

Wmurowanie kamienia węgielnego oraz aktu erekcyjnego nastąpiło 22 sierpnia 1982 r. Uroczystości przewodniczył ks. bp Walenty Wójcik

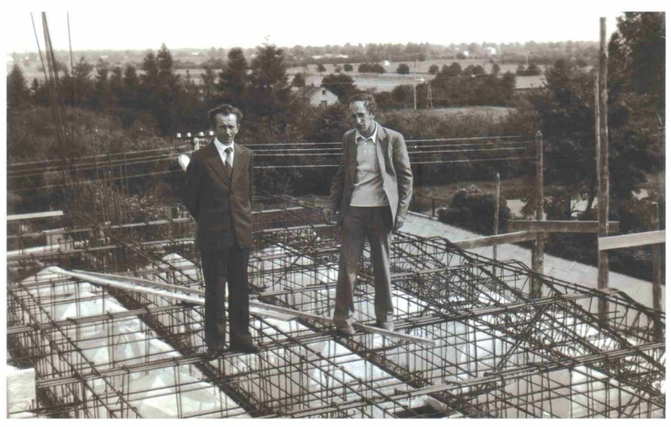

Józef Fudała i Adam Kwiecień na konstrukcji stropu kościoła w Bierwcach

Rok 1984. Ks. Władysław Kosiec na czele pielgrzymki z Bierwiec do Błotnicy z podziękowaniem Matce Boskiej Pocieszenia za opiekę w budowie kościoła – towarzyszyło mu ponad 400 pątników

Ksiądz kanonik

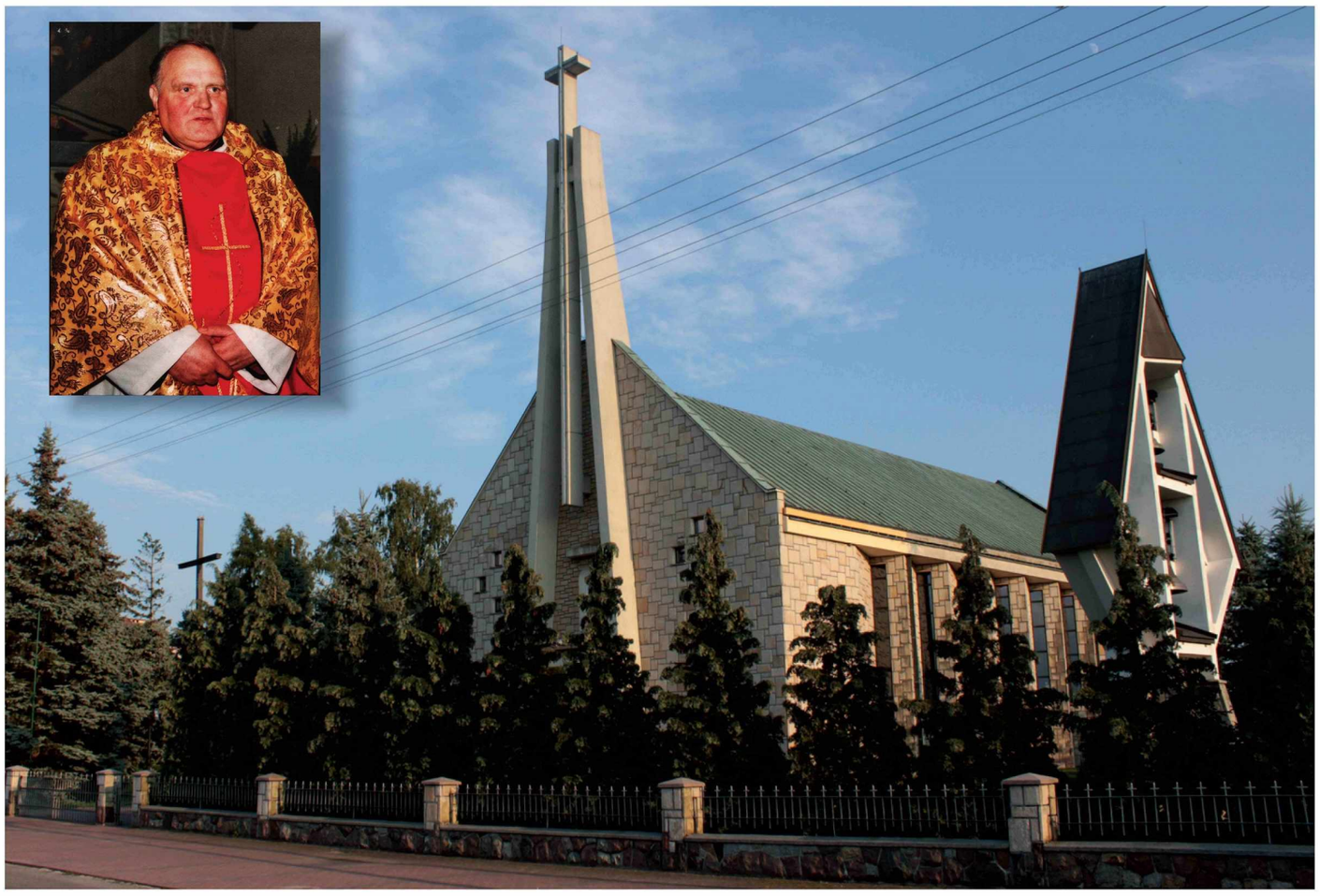

Ks. kan. Władysław Antoni Kosiec (1980-2011)

Urodził się 25 lutego 1939 r. w Radzanowie. Rodzicami jego byli Stanisław i Antonina z domu Zaręba. Sakrament Chrztu Świętego otrzymał w kościele parafialnym w Radzanowie. Sześć klas szkoły podstawowej ukończył w Radzanowie, a siódmą klasę w Bukównie. Następnie uczył się w Radomiu: przez rok w Liceum Ogólnokształcącym dla Pracujących, a później w V Liceum Ogólnokształcącym. Po ukończeniu jedenastej klasy, 6 czerwca 1955 r. zdał egzamin dojrzałości.

Od lat szkolnych był związany ze swą parafią rodzinną. Po maturze, 10 czerwca 1955 r. zwrócił się z prośbą o przyjęcie do Wyższego Seminarium Duchownego w Sandomierzu. Pisał wówczas: „Czuję, że Pan Jezus wzywa mnie do swego kapłaństwa tym krótkim *Pójdź za Mą*. (...) Od samej młodości stan kapłański mnie elektryzował, a ziarno powołania rzucone przez Chrystusa ciągle się rozwijało tak, że nigdzie siebie nie widzę, jak tylko u ołtarza Chrystusowego. Dlatego (...) usilnie proszę o przyjęcie mnie w poczet alumnów Seminarium Duchownego w Sandomierzu, abym mógł się przygotować do tej wzniosłej służby w kapłaństwie Chrystusowym". Przyjęty został do seminarium 5 lipca tegoż roku.

Jako alumn w czasie wakacji prowadził katechizację dzieci w Radzanowie i Bukównie. W tej ostatniej parafii również przygotowywał dzieci do uroczystej Komunii Świętej. Święcenia niższe i wyższe otrzymywał w katedrze sandomierskiej. Święcenia niższe przyjął z rąk bp. Piotra Gołębiowskiego: 8 grudnia 1957 r. otrzymał ostiariat i lektorat, a 16 listopada 1958 r. święcenia egzorcysty i akolity.

Święcenia subdiakonatu otrzymał 13 listopada 1960 r., również z rąk bp. Piotra Gołębiowskiego, a 8 grudnia tegoż roku bp Jan Lorek udzielił mu święceń diakonatu. Uwieńczeniem formacji seminaryjnej były święcenia kapłańskie, które otrzymał 27 maja 1961 r. także z rąk bp. Jana Lorka.

23 czerwca 1961 r. biskup sandomierski skierował ks. Władysława Kośca na zastępstwo w rodzinnej parafii w Radzanowie. Posługiwał tam do 20 lipca. 18 sierpnia został mianowany wikariuszem w Kunowie, w którym posługiwał 8 lat. 19 sierpnia 1969 r. został wikariuszem w parafii pw. Św. Mikołaja w Końskich. Podejmował tam również posługę w kościele pw. Św. Anny, przy którym w 1986 r. została utworzona samodzielna parafia.

Bp Piotr Gołębiowski 8 marca 1978 r. mianował ks. Władysława administratorem parafii Biskupice, zaś 12 kwietnia administrator apostolski diecezji sandomierskiej mianował go proboszczem tej parafii. Natomiast 25 czerwca 1980 roku biskup Piotr Gołębiowski mianował księdza Władysława Kośca administratorem parafii Bierwce, a 26 sierpnia po braku zastrzeżeń ze strony Wydziału do Spraw Wyznań w Radomiu mianował go proboszczem tej parafii.

Ksiądz Kosiec tak wspomina: „Przed rozpoczęciem rekolekcji kapłańskich w Wyższym Seminarium Duchownym w Sandomierzu Sługa Boży ksiądz biskup Piotr Gołębiowski na korytarzu powiedział: *Módl się, bo mam ci przekazać ważne zadanie*. Wiedziałem, że szykuje się zmiana w parafii i po dwóch latach odejście z Biskupic. W przeddzień zakończenia rekolekcji została wywieszona lista kapłanów, których ksiądz biskup zaprasza na spotkanie po kolacji. (...) Wszedłem ksiądz biskup trzymał kopertę z dokumentami, nie pytał, czy przyjmuję parafię, tylko wypowiedział słowa: *Nosiłem w sercu, że ksiądz wybuduje kościół, posyłam księdza w bliskie memu sercu strony, do Bierwiec.*"

Posługę w nowej parafii objął 20 lipca, a 4 września złożył wyznanie wiary i przysięgę przed dziekanem jedlińskim.

Ksiądz Władysław Kosiec lubił prace budowlane. Znał się na nich, nie bał się pracy. Musiał jednak stawić czoła wielu trudnościom, z którymi borykali się jego poprzednicy, między innymi dokonał uregulowania własności ziemi, a wokół dzieła wznoszenia świątyni zjednoczył swoich parafian. Budowa kościoła w tamtych czasach wiązała się z licznymi przeszkodami czynionymi przez komunistyczny aparat reżimu. Jednym z problemów było np. zdobywanie materiałów budowlanych.

Poza wysiłkiem wznoszenia nowego kościoła ksiądz podjął wielki trud budowy Kościoła Chrystusowego w sercach swych parafian i ze szczególną troską opiekował się służbą liturgiczną. W parafii istniała liczna grupa ministrantów, schola, oaza, Straż Honorowa Najświętszego Serca Jezusowego i grupa Papieskich Dzieł Misyjnych, ożywiły się też i powstały nowe koła żywego różańca. Ponadto wierni pielgrzymowali ze swym proboszczem do różnych sanktuariów.

W roku 25-lecia kapłaństwa, 16 grudnia 1986 ks. Władysław Kosiec został mianowany przez bp. Edwarda Materskiego kanonikiem honorowym nowo powstałej Kapituły Konkatedralnej w Radomiu. Natomiast 14 listopada 1992 r. księża dekanatu jedlińskiego jednogłośnie wybrali go drugim wicedziekanem dekanatu jedlińskiego. Funkcję tę pełnił do swej emerytury.

7 stycznia 2011 w związku ze zbliżającym się terminem przejścia na emeryturę ks. Władysław Kosiec złożył na ręce bp. Henryka Tomasika rezygnację z probostwa w Bierwcach, rezygnacja została przyjęta 30 lipca. Jako emeryt zamieszkał w mieszkaniu w budynku parafialnym w Bierwcach.

Zmarł 31 stycznia 2013 roku. Zgodnie ze swoją wolą został pochowany na cmentarzu w Bierwcach.

Ks. Albert Warso, *Śp. ks. kan. Władysław Kosiec (1936-1013)*, Kronika Diecezji Radomskiej, nr 2 (98), 2016

WDZIĘCZNY BOGU I LUDZIOM mocą Chrystusowego kapłaństwa

Ks. proboszcz Janusz Chamera pochodzi z Ostrowca Świętokrzyskiego, parafia Szewna. W Ostrowcu Świętokrzyskim uczęszczał do szkoły podstawowej i średniej. W 1986 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Sandomierzu, gdzie przyjął sutannę i święcenia lektoratu. Po trzech latach pobytu w Sandomierzu kontynuował studia w nowo wybudowanym Seminarium w Radomiu. Święcenia diakonatu przyjął w sandomierskiej katedrze w 1991 r. Święcenia kapłańskie przyjął z rąk ks. bp. Edwarda Materskiego w katedrze w Radomiu 30 maja 1992 r.

Jako wikariusz pracował w parafiach: Gózd k/Zwolenia, Odechów, Wysoka, św. Brata Alberta w Starachowicach, Małęczyn. W 2006 r. przez ks. bp. Zygmunta Zimowskiego został mianowany proboszczem parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Czekarzewicach w dekanacie lipskim. Od 2011 r. jest proboszczem parafii Bierwce.

Święcenia diakonatu. Założenie dalmatyki

Jan Paweł II w seminarium radomskim 4 czerwca 1991 r.

Szkoła w Gozdzie k/Zwolenia

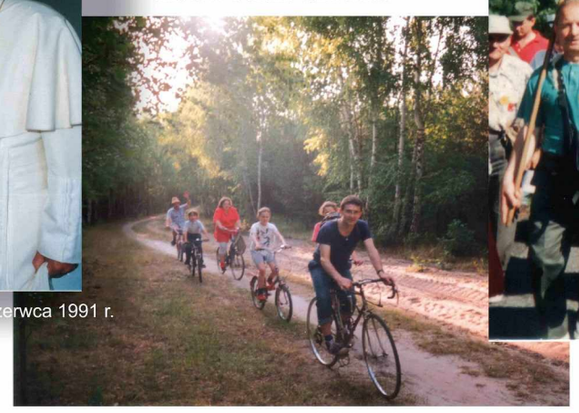

Wyjazd z rodzinami parafii Gózd k/Zwolenia

Pielgrzymka z parafii Odechów do Częstochowy

Zdaniem proboszcza

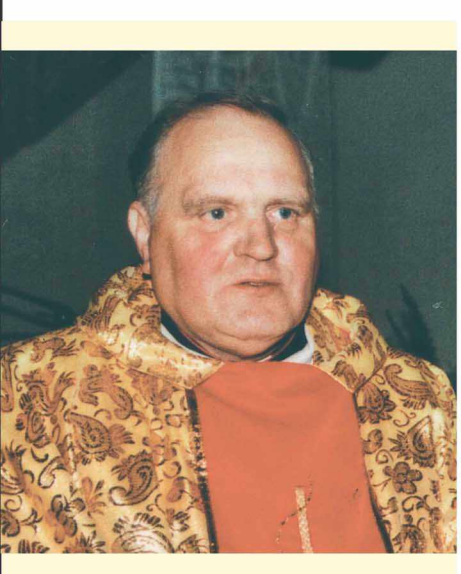

– Wielkimi krokami zbliża się 30. rocznica mojego pobytu w parafii. Przez ten czas udało się nam wybudować kościół i zagospodarować jego otoczenie.
To wszystko było możliwe dzięki zaangażowaniu i ofiarności parafian.
W tej pracy budowaliśmy na fundamencie, jaki położyli duszpasterze, którzy współpracując z wiernymi, pracowali tu przede mną. Wielką pomoc w formację wiernych wnieśli księża, śpieszący nam i nadal przybywający z pomocą. Bardzo im za to dziękuję. Jestem wdzięczny nauczycielom i wychowawcom, którzy niestrudzenie formują młode pokolenia naszych parafian.
Cieszy mnie pomoc władz gminnych, które są wciąż otwarte na nasze potrzeby. Dzięki nim w ostatnim czasie udało się nam zorganizować parking przed kościołem i to parking z prawdziwego zdarzenia oraz zbudować drogę do parafialnego cmentarza.
ale naszym najcenniejszym skarbem są ludzie czynnie angażujący się w życie parafii. Bardzo cieszy mnie obecność kilkudziesięciu ministrantów i scholanek. To znak, że młodzi przejmą i podejmą to, co tu wypracowaliśmy my, starsi.

Ks. kan. Władysław Kosiec

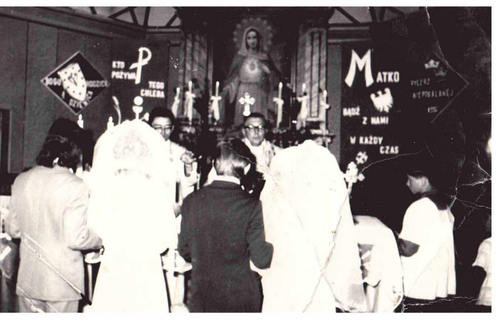

MARYJO UŚWIĘĆ RODZINY NASZE

Pamiątka Pierwszej Komunii Świętej "Bierwce 2008"

Pamiątka Pierwszej Komunii Świętej Bierwce 2012

Pamiątka Pierwszej Komunii Św. 1957 r.

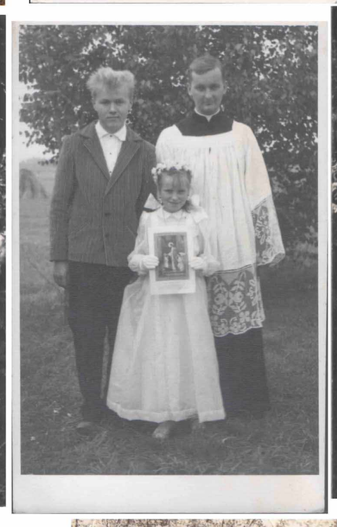

1980 r.

1980 r.

Pamiątka Pierwszej Komunii Św. 1981 r.

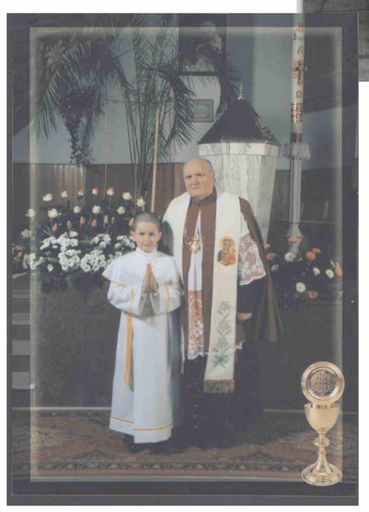

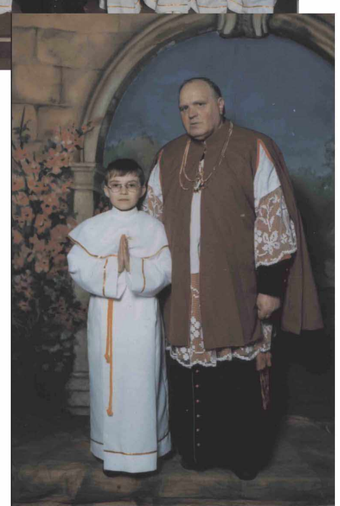

NAWIEDZENIE
RELIKWII
KRZYŻA SW.
BIERWCE 23.05.86

NAWIEDZENIE KOPII OBRAZU MB JASNOGÓRSKIEJ
BIERWCE par. Niepokalanego Serca NMP 15-16.10.2006

PAMIĄTKA NAWIEDZENIA MB JASNOGÓRSKIEJ
BIERWCE par. Niepokalanego Serca NMP 15-16.10.2006

PAMIĄTKA NAWIEDZENIA MB JASNOGÓRSKIEJ
BIERWCE par. Niepokalanego Serca NMP 15-16.10.2006

PAMIĄTKA NAWIEDZENIA MB JASNOGÓRSKIEJ
BIERWCE par. Niepokalanego Serca NMP 15-16.10.2006

PAMIĄTKA NAWIEDZENIA MB JASNOGÓRSKIEJ
BIERWCE par. Niepokalanego Serca NMP 15-16.10.2006

PAMIĄTKA NAWIEDZENIA MB JASNOGÓRSKIEJ
BIERWCE par. Niepokalanego Serca NMP 15-16.10.2006

...każdy z nich wnosił jakiś dynamizm w życie parafii i zostawił tu swój ślad...

To wszystko było możliwe dzięki zaangażowaniu parafian. W tej pracy budowaliśmy na fundamencie, jaki położyli duszpasterze, którzy współpracując z wiernymi, pracowali tu przede mną... Ale naszym najcenniejszym skarbem są ludzie czynnie angażujący się w życie parafii.

/śp. ks. kan. Władysław Kosiec/

...każdy z nich wnosił jakiś dynamizm w życie parafii i zostawił tu swój ślad...

To wszystko było możliwe dzięki zaangażowaniu parafian.
W tej pracy budowaliśmy na fundamencie, jaki położyli duszpasterze, którzy współpracując z wiernymi, pracowali tu przede mną...
Ale naszym najcenniejszym skarbem są ludzie czynnie angażujący się w życie parafii.

/śp. ks. kan. Władysław Kosiec/

Swój wkład w powstanie parafii i budowę kościoła wnieśli:

+ Florian Kaczor + Józef Sułek + Jan Kujawiak + Hipolit Zegarek + Kacper Jarosz + Franciszek Zegarek + Jan Zakrzewski + Franciszek Bębeńca + Franciszek Sumiński + Stanisław Sumiński +Józef Piskorz +Antoni Komorowski + Jan Podsiadły + Franciszek Gut + Stanisław Szatan + Józef Bębeńca + Jan Sołtys + Jan Rus + Władysław Maj + Stanisław Trzos +Adam Grabowski + Wacław Hernik + Tadeusz Wojciechowski + Celina Woźniak + Stanisława Majak + Ryszard Ptaszyński + Józef Zakrzewski +Wacław Serafin + Jan Bolek + Kazimierz Markiewicz + Jan Skiba + Jan Warmijak + Józef Adamczyk + Julian Wójcik + Zdzisław Winek + Kazimierz Kozłowski + Feliks Łańcuchowski + Henryk Rafalak + Władysław Ofiara +Zdzisław Nadolny + Józef Cielniak + Franciszek Kuraś + Helena Zegarek +Tadeusz Konopka + Józef Jarząbek + Wacław Sapiński + Wacław Wróblewski • Henryk Puk • Tadeusz Krupa • Tadeusz Malinowski • Franciszek Kalbarczyk • Stanisław Dyziak • Antoni Sieradzki • Mieczysław Kacperczyk • Celina Dawidowska • Jan Maciejczyk • Adam Wilkanowicz • Jan Zegarek • Józef Koperski • Waldemar Serafin • Wiesław Kowalski • Marian Łańcuchowski • Kazimierz Tarnowski • Bogdan Zieliński • Piotr Cichocki • Mieczysław Kwiatkowski • Piotr Sułek • Stanisław Król • Kazimierz Ofiara • Marian Jarosz • Janusz Krupa • Jan Winek • Zygmunt Sułkowski • Stanisław Bednarek • Tadeusz Janus • Zdzisław Bębeńca • Andrzej Majkusiak • Adam Kwiecień • Józef Koperski

Budowniczowie (architekci, projektanci, inżynierowie) kościoła:
Zofia Łuczyńska, Tadeusz Derlatka, Józef Jamróz